

Leerrede over Spreuken 8: 10, uitgesproken op Woensdagavond 2/11/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 36: 2

Lezen - Spreuken 8

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., (het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen: Ja).

Toespraak.

Dat God u toeschikke wat gij in deze te doen hebt. Het is Zijn gave en Zijn goedheid. Hij vertrouwt ulieden zaad toe om dienende te mogen zijn. Immers, God eigent in Zijn Woord onze kinderen; zij worden het zaad der kerk genoemd.

't Is waar, God moet door Zijn Geest alles werken, en ook de betekende zaak des doops komen heiligen en toepassen. Nochtans behaagt het Hem de kinderen door de ouders te regeren, en het behaagt Hem ook, om ons, zwakke mensen - bij wie het in onszelf aan alles ontbreekt en waar geen goed in woont - te gebruiken om onze kinderen voor te gaan in de leer en in de vermaning des HEEREN, om er méde de hand in te hebben het zaad in het hart der kinderen te zaaien, het zaad des Woords, opdat Hij Zijn vriendschap en liefde en zegen kan bewijzen.

Och, dat gijlieden daar zoveel van in uw ziel moogt hebben, dat het u veel werk aan de troon der genade moge bezorgen, zóveel arbeid dat gij daar, aan Zijn genadetroon een bekende moogt zijn. Dan zal de uitkomst zeker leren en bevestigen hetgeen staat in de 1e Psalm: "De HEER toch slaat der mensen wegen gâ."

Dat de God van alle genade en barmhartigheid u dan daarvan geve, opdat gij moogt doen wat op uw hand gezet is om te doen en dan voorbereid te worden opdat gij straks, in de dag Zijner toekomst, die vrijmoedigheid moogt hebben in het: hier zijn wij, en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Pieter; ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zo-even gelezen 8e hoofdstuk uit de Spreuken van Salomo, en wel nader het 10e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

Neemt Mijn tucht aan, en niet zilver, en wetenschap, meer dan het uitgelezen uitgegraven goud.

Leerrede.

Ons is zo-even dit hoofdstuk gelezen, waarin op zulk een heerlijke en lofrijke wijze van de Zone Gods wordt gehandeld, Die hier ingevoerd wordt als de Wijsheid. Het hoofdstuk begint met: "Roept de Wijsheid niet, en verheft niet de Verstandigheid Haar stem? Op de spits der hoge plaatsen, aan de weg, ter plaatse, waar paden zijn, staat Zij; aan de zijde der poorten, voor aan de

stad, aan de ingang der deuren roept Zij overluid." Aan wie? Hier staat: "Tot u, o mannen! roep Ik, en Mijn stem is tot de mensenkinderen." Wat hebben wij hier te verstaan onder: "Tot u, o mannen?" Toch niets anders dan, dat de Zone Gods - hier sprekende ingevoerd - mannen roept, die hoog opgeschoten zijn in de zonde, Sabeërs, mannen van grote lengte, dik en vet en sterk in de zonde. Aan hen wil Hij Zijn reine redenen doen horen. Wij kunnen daar thans niet te lang bij blijven stilstaan (het is nog maar drie kwartier dat wij kunnen spreken, dus wij zullen heel kort zijn) maar in het kort gezegd, dat Hij als het welbehagen Zijns Vaders uitgalmt.

Hij is de Knecht Gods, van eeuwigheid verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd tot de hoogste Profeet en Leraar, tot enig Hogepriester en tot eeuwig en wettig Koning, de enige Middelaar des verbonds en Zaligmaker, waarvan God getuigt dat er onder de hemel geen andere naam gegeven is waardoor wij kunnen en mogen zalig worden. Laat dat genoeg zijn tot inleiding van dit hoofdstuk, anders blijft er zo weinig tijd over voor de tekst zelf.

Dit is dan ook Jezus' eigen Woord: "Neemt Mijn tucht aan." Wij lezen hier niet: "Neemt tucht aan", of: "Neemt de tucht aan." Maar Hij zegt: "Neemt Mijn tucht aan." Wat ligt daarin begrepen? Wat hebben wij onder - Zijn tucht - te verstaan?

Bedenken wij dan dit, dat wij mensen zijn, wij noemden het al, die hoog opgeschoten zijn in de zonde, als Sabeërs; tuchtloze mensen! Er heeft in het paradijs een daad plaats gehad, want daar heeft de mens, in zijn stamhoofd Adam, zich van God losgemaakt, en is op eigen benen komen te staan.

Die alwetende Majesteit Gods bespreekt de zaak met een paar woorden en zegt: "De mens is geworden als Onzer één!" In verbeelding óók God!! Een soeverein, vrijmachtig!! Dat woont en huist in ons mensen. Wij doen en wij laten, waar wij zin in hebben. Vandaar heeft de één hier, en de ander dáár zin in. De één in de grootste zonden, openbare schanddaden en goddeloosheid, een ander soms in godsdienst, in vroomheid en nog wel in de "oude" waarheid. Weer anderen in al wat daartussen ligt. Een ieder kiest naar zijn zin. Salomo noemt dat dan ook dat de mens (een "vrij" mens) zich een weg uitkiest die hem recht schijnt. Vandaar denkt een ieder mens in deze wereld, dat hij het bij het rechte eind heeft.

Als kinderen de verkeerde kant uitgaan, dwars tegen de opvoeding in die zij gehad hebben, en de ouders spreken hen aan en zeggen: "Dat gaat zo maar niet, dat mag niet", dan is het antwoord: "Mens, wat geeft dat nu, dat geeft toch niets!" Zij kiezen zich een weg uit die hun recht schijnt. Wordt er wat scherper gepraat, dan zoekt men een uitweg met: "En h́j dan? En díe!" En men zoekt de zaak te bedekken door een ander er voor te spannen, maar ... om eigen zin dóór te zetten. Dat is dan de zaak in het kort geschetst. Een ieder denke daar verder over na en breide dat uit: de staat van een mens. Wij kiezen ons een weg die ons recht schijnt.

Nu komt de Zone Gods, Die door alle tijden en eeuwen heen alleen geleerd heeft, en door Zijn Geest en Woord nõg onderwijst, verkondigend ons Zijn Woord en leer. Hij roept: Zijn stem is tot de mensenkinderen. Hij sluit niemand uit. Mannen, hoog opgeschoten in de zonde, als eikebomen, wil Hij Zijn reine en zuivere leer doen horen.

Om deze reden zegt Brakel dan ook in zijn: "Redelijke godsdienst", dat een mens, al is hij maar één keer onder de verkondiging van het Evangelie geweest (dat is toch niet veel, slechts één keer), een geroepen zondaar is. Daarmede wil Brakel te kennen geven: je kan er niet meer omheen, God heeft Zich vrij van je gemaakt, je hebt Zijn Woord en leer gehoord; wat je er nu mee doet, komt voor eigen verantwoording. De verantwoordelijkheid ligt op ons, want het Woord van zaligheid en leven is tot je gekomen.

Wat houdt dat voor een mens in, waar het Woord en de leer zijn onderwijs geeft? Ja, dat is tucht. Hier wordt het genoemd: "Neemt Mijn tucht aan." Waarom is dat tucht?

Immers, waar het Woord tot ons komt, en wij dat moeten aannemen als de waarheid Gods, wat moeten wij dan aannemen? Dat wij een mens zijn die op reis is naar de hel, dat wij buiten God zijn en buiten Zijn gemeenschap. Dàt is ook de bedoeling van wat Hij hier doet horen: "Neemt Mijn tucht aan." Dat komt dan als een tucht op de schouders van de zondaar te liggen.

Want, is er ernstiger dan, wanneer het tot ons gaat doordringen: ik ben een schepsel Gods, die voor een eeuwigheid geschapen is, en ik sta bij die hoge God in de schuld; Hij toernt Zich schrikkelijk beide over de aangeboren en over de werkelijke zonden, en ik heb niets anders dan zonden, ik moet buiten de genade de eeuwige dood sterven? Dat is ernstig! Als een zondaar dat moet gaan aannemen, dan is het zulk een tucht, dat het Woord aanstonds zijn werk begint te doen. Als men het niet aanneemt, dan kan men het naast zich neerleggen, en ... men gaat verder. Maar als wij het moeten aanpakken als het Woord van God, dat wij buiten God en Zijn genade op reis zijn naar de hel, dan gaat dat Woord aanstonds zijn werk in ons doen. Dat wordt genoemd: tucht.

Wat zal dan voor de dag komen? Als iemand het Woord moet aannemen, dan is dat aanstonds te bemerken, het komt in vrucht voor de dag. Want, als iemand moet aannemen, dat zijn zonden hem de eeuwige ondergang berokkenen, wat gaat hij dan doen? Die begint uitwendig met de zonden te breken, met de wereld de rug toe te keren. Ja, het komt wel voor de dag, dat heel de wereld in ons hart woont, dat is waar, máár dàt is toch het eerste dat blijkt.

Ook dit opmerkelijke vindt plaats, als een vrucht dat wij het Woord moeten aanpakken, dat er tucht is, want nauwelijks vindt dat enige ingang of - geen mens behoeft ons dan te zeggen: "Zal je er aan denken, het is vandaag Zondag" - er komt voor de dag, dat de dag van God heilig is. Dat zijn vruchten welke openbaren dat wij het Woord moeten aannemen en dan doet het Woord zijn werk in ons. Wat is het toch een tucht!

Want de natuur van een mens is, om hier los te zijn. Daarom lezen wij in Psalm 2: "Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen." Dat is, dat wij vrije mensen willen zijn, die zich uiteten met: "Ik doe en ik laat, waar ik zin in heb, en daarmee is de zaak àf." Dat is helemaal de inhoud van: wat een mens is; dàt heeft hij sloop!

Daarbij nog dit: God wil geëerd zijn, gehuldigd als God. Immers, God had van de mens gesproken: "Hij is geworden als Onzer één." Voor een mens is er geen hogere God dan het eigen "ik". Maar naarmate het Woord ingang vindt, en wij dat moeten aannemen, oefent het dan op ons weerbarstige, tuchtloze mensen - die geboren zijn als het jong van een woudezel, en als de struisen in de wildernis die van verstand zijn beroofd - zulk een tucht uit, dat voor de dag gaat komen: die hoge Majesteit moet ik gaan huldigen en eerbiedigen, want Hij is alleen God, en die God heeft het eerste woord gesproken, maar Hij spreekt ook het laatste woord. Er gaat bij ons werken: "Wie zou U niet vrezen, Gij Koning der heidenen? Want het komt U toe!"

Dan gaat er werken van de vreze Gods, en zal op de voorgrond treden: ik moet (er is niets aan te doen, zo het gaat, gaat het) een effen boel krijgen met God mijn Schepper. Niet in tuchteloosheid van: leef maar raak! Kleine zonden zijn geen zonden, en grote zonden, och dat komt ook zo nauw niet! Neen, er moet een effen boel ontstaan met God, onze Schepper.

En hoe kan dat? Wij moeten òf door onszelf òf door een ander, zegt onze Heidelberger, betalen voor onze zonden. Dàt gaan wij zó sloop krijgen - het hart wordt dáarmede zo bezet - dat wij dan moeten gaan doen, wat wij anders níet zouden doen. Want wat is de wil van God? Wat vraagt Hij van ons? Dat wij in Zijn Zoon de zaligheid zouden zoeken, want Hij heeft Zijn Zoon gezonden tot een verzoening voor de zonde. Nu moet er aanleiding en oorzaak zijn, waardoor wij dat gaan doen, anders doen wij het niet. Dat zijn dan onze zonden, en dat wij uit het Woord en de leer van Christus gaan verstaan dat eigen werk ontoereikend is, niet voldoet aan de eis van God, waardoor ik niet in vrede met God, mijn Schepper, kan geraken, want alles breekt dan als bij de handen af.

De discipelen hebben ook moeten aannemen. Van Johannes lezen wij, dat hij tot Johannes de Doper kwam, die er over sprak dat de mens een addereengebroid was. Hij zei: "Wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomende toorn? Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig."

Wie kon dat? Dáár stonden zij. Johannes hoorde die leer, en in plaats van te zeggen: "Nou, dat is wel wat sterk uitgedrukt. Zó'n mens als ík ben? Zo ben ík niet, want ik leef op zo'n en zo'n wijze", moest hij die leer van Johannes de Doper áánnemen. Hij wàs een addereengebroid. En doordat hij dat moest aannemen, is hij niet alleen in de gelegenheid geweest om Johannes de Doper te horen preken: "Hij staat midden onder ulieden, Die gij niet kent, Wien ik niet waardig ben dat ik Zijn schoenriem zou ontbinden, Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren", maar ook hoort hij hem op een keer zeggen: "Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt."

Wat gaat er nu bij die man aan het werken? Oh, dat is de uitkomst! Draagt dat Lam Gods de zonde der wereld weg, dan kan ik bij Hèm van mijn zonden afkomen! Hoe is dat bij òns? Weten wij er óók van, dat wij, met wat wij doen niet van onze zonden af kunnen komen, maar dat het wèl kan door dat Lam, door Jezus Christus? Daardoor zijn zij Jezus gevolgd, en als Hij hun vraagt: "Wat zoekt gij?", zeggen zij: "Rabbi, waar woont Gij?" Met andere woorden: wij willen méér van U weten. Wij lezen dat zij die dag bij Hem bleven. Daar heeft de Koning zó met hen gesproken, dat zij dat nooit meer kwijt gekund hebben, maar bij Jezus gebleven zijn.

Hij wilde hebben dat zij bij Hem bleven, maar zíj wilden het ook. Zij stemden toe. Anderen riep Hij uit de vissersschuit, of uit het tolhuis, en díe wilden óók. Waaruit? Omdat zij, in onderscheiding van anderen, zulke lieve mensen waren? Welneen; dat bracht hun òngeluk mee. Zij hadden allemaal wat schein van de leer en het Woord, en dat was tucht. Waar anderen overhéeen konden springen, dat konden zij niet doen.

Zij zaten met de vuile boel, en hoe konden zij daar van àfkomen? Dat wisten zij niet, maar nu openbaart zich, dat God dat in zùlk een weg wil doen, in Jezus Christus. Daaruit zijn zij Hem blijven aanhangen. Was die leer van Jezus nu zo, dat zij (om het zo eens uit te drukken) als dansend achter Hem konden aankomen: "Jezus, 'k wil U need'rig volgen, waar Uw hand mij henenleidt'; want ik weet uw weg is liefde, en Uw doen is zaligheid?" Neen, helemaal niet. Leest maar eens hoe het er bij stond. Zij geloofden dat Hij het was, Die Israël verlossen zou; Die God gezonden had.

Maar hoe stonden de zaken? Hier wilden zij Hem van de steilte werpen, dáár wilden zij Hem gevangen nemen, op een andere plaats weigerden zij Hem onderdak. Geen van de oversten geloofde in Hem en degenen die de Christus beleden, werden uit de synagoge geworpen. Zó stond het er bij. Alles was tegen. Waarom zeiden zij dan niet: "Wij zullen wel abuis zijn, want als geen der oversten in Hem gelooft, en zij Hem allen verwerpen, dan zullen wij - ja, dat kun je toch wel indenken - het wel abuis hebben?" Neen! Hoe kwam dat? Er wàs bij hen aan de binnenkant niet zo maar een oppervlakkige kennis, maar er was in hun hart gewerkt, en dat werkte als een tucht. Nu kon de één voor de ander doen en laten wat hij wilde, maar dat konden zij níet. Die leer was hen te machtig. Daaruit noemt Jezus het: "En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken."

Er waren ook anderen, die ook als discipelen, als leerlingen, meeliepen, want: "Het was mooi, hoor, wat Jezus zei." Nou, zij mòchten het wel! Maar toen Jezus zei: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke", en ook (in hetzelfde hoofdstuk) nog: "Tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelfen", dan zeggen zij: "Deze rede is hàrd; wie kan dezelve horen?" Toen liep de één na de ander weg.

Waarom deden Zij discipelen dat niet? Kijk, de leer was hèn te machtig; zij waren onder de

tucht gekomen, die moesten zij aannemen. Nu was de leer, Zijn Woord, als een tucht, waardoor zij niet konden dóórgaan in de zonde, maar getrokken werden, en in hun zonden liepen te sterven.

Och, al ben je nog zó rampzalig, dat je je ziet als één stuk zonde, van je hoofdschedel af tot je voetzool toe, en als daarbij ook nog werkt: "Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet", zodat je zeggen moet: "Ik zit in de dood", en als daarbij de Wet gaat werken, de vloek over je uitspreekt, och, wat ik u bidden mag: neemt de tucht áán!! Want Jezus zegt: "Neemt Mijn tucht aan."

Wat wil de Koning dan doen? Wat bedoelt Hij? Wel, Hij wil ons vormen, ons schikken, bewerken, opdat ons einde niet zou zijn in de eeuwige rampzaligheid, waar weinig is en knersing der tanden. Dàt bedoelt Hij! Hij wil ons van het verderf afhouden, en ons hier schikken en vormen voor de hemel. Dat bedoelt Hij!

Nu komt heel de leer hierop neer, dat er in Jezus Christus alles is wat wij tot het leven en een eeuwige zaligheid nodig hebben, en dat er buiten Hem geen zaligheid en geen leven is. Neemt Mijn tucht aan, is Zijn Woord. Het is een tucht, als wij het moeten aannemen, want dan brengt die leer ook teweeg, dat wij tegen een openstaande schuld en een onbevredigd recht lopen aan te kijken. Dus, in tegenstelling tot: vrijheid hebben, dat wij ons kunnen behelpen met: "Ik heb wel van de Heere, hoor, en ook is de Heere wel met mij begonnen, en toen heb ik die tekst gehad, en toen die belofte, en als ik dáár nog aan denk: dierbaar was het!"

Nu, als het van God was, is het goed, maar ... waartoe is het? Opdat het bij ons openbaar zou brengen: de dood bij onszelf, alle leven in Jezus Christus. Als ik Hem nu heb, dan ben ik veilig, en als ik Hem niet heb, dan zit ik in de ellende. Daartoe is het, dat ik dàt zou weten. Kunnen wij Hem krijgen? Já, maar als wij Hem krijgen, let wel, dan krijgen wij Hem uit de hand Gods. Daarom staat er (ik stip maar aan, omdat de tijd zo kort is): "Onze Koning is van Is'els God gegeven."

Als nu dat Woord en die leer - Wet en Evangelie - hun werk doen, hoe schieten wij er dan over? Als mensen in een staat van de grootste ellende. Want onze staat is een staat van oordeel en van vervloeking, en God is niet tot medelijden te bewegen met tranen, met bidden, of met enig doen van een mens. Wat wil God dan van ons? Dat wij eens voor de dag komen: "Oh God, dat is nu allemaal mijn eigen schuld; dat heb ik gedaan", dat wij eens gaan eigenen. Ja zelfs, dat wij Hem huldigen en eerbiedigen, dat Hij zo'n lieve God is, daar Hij alles in het werk heeft gesteld tot onze zaligheid. Daartegenover: wat hebben wij, bij alle openbaring van Zijn liefde gedaan? Oók nog allemaal schuld, zodat wij niet alleen openbaar worden in dadelijke schuld en erfschuld, maar dat daarbij ook nog komt onze evangelienschuld. Dat het ons zo'n ontzaglijk pak wordt, dat wij zelf moeten gaan erkennen, dat wij in de hel thuis horen en dat God eeuwig recht doet. Dat is nu wel verschrikkelijk om er tegenáán te kijken: daar te komen, waar wij niets hebben dan schuld en oordeel; niet meer te kunnen leven, geen leven meer in onszelf en in onze werken te hebben.

Dan kunnen wij niet achteruit, maar ook niet vooruit. Want vóór ons kijken wij in de dood, terzijde is geen leven, en achter ons is ook de dood. Wij zitten ingesloten. Wat moet er nu gebeuren? Ja, wat niet kàn! Maar als daar nu eens gaat uitblinken van de heerlijkheid van Gods Wezen, dat dat reine deugdenbeeld eens bij ons gaat uitblinken, zou het dan wèl kunnen, dat wij God gaan stellen boven ons licht en inzicht, ja boven onze zaligheid?

Echt hoor, dat kàn! Dat wij God gaan stellen boven àlles, zodat wij Zijn Majesteit zó eerbiedigen, dat wij ons onder Hem schikken: "Hij is de HEERE; Hij doe, wat goed is in Zijn ogen." Waar God dan een afgesneden zaak op aarde doet, waar Hij ons afsnijdt in Adam, daar kan dan voor de dag komen, dat de leer van God de waarheid is. Want, waar wij geen grond

meer overhouden, gaat Christus de grond worden, waar God in recht heerst, gaat Christus in genade heersen. Wat leren wij dan kennen? De vrucht dat wij de tucht hebben aangenomen! Wij hebben Jezus' Woord: "Neemt Mijn tucht aan", niet naast ons neer kunnen leggen.

Vervolgens staat er nog bij: "En niet zilver". Dat is al het zien- en zinlijke, alles dat ons vlees, natuur of aard streelt en bekoort. Hieronder versta ik niet alleen aardse schatten, maar alles wat de zinnen bekoort en waar wij bij kunnen leven, maar ... buiten God! Waardoor wij ons in de ruimte kunnen bewegen, maar ... buiten God! Waardoor wij hier soms een gevierd mens kunnen zijn, maar ... buiten God! Waardoor wij hier soms wel als voornáám worden aangemerkt, maar ... buiten God!

Wàt gebeurt er in deze tijd wel niet? Praten, redeneren, over God, over Zijn werken, zelfs in díe zin: "Maar, dat is toch wel een echte man, die moet je eens horen, daar is het zelfs al zó ver mee gekomen! En, als men soms vraagt: "Vertel eens, hoe is dat zo met je begonnen, en hoe is het zus, en hoe zo?", het in veel kringen als een "belediging" (!) wordt aangemerkt. Want dat màg niet, om elkaar eens naar de staat te vragen hoe het er mee gesteld is. Dan kan men het "mens" zijn met praten over Paulus en Petrus, het gevierde mens zijn die het wéét, maar ... zonder God! Wat is nu beter: dat wij hier zonder God over de aarde gaan en de gelegenheid hebben ons in de ruimte te bewegen, of dat wij de tucht moeten aannemen?

Dan staat er hier, in het 10e vers, ook nog bij: "En wetenschap, meer dan het uitgelezen, uitgegraven goud." Welk een waarde heeft goud niet! En hier staat nog wel het beste goud, uitgelezen, uitgegraven, het kostbaarste goud. Daar worden zelfs moorden voor gedaan, soms oorlogen door ontketend. Goud!! Welk een ellende heeft het soms niet in de wereld teweeg gebracht! Goud!! De grootste ellendigheden tussen personen, families, ja zelfs in huisgezinnen, tussen landen en volkeren! Verschrikkelijk! Maar nu wordt er gevraagd om wétenschap aan te nemen.

Wordt er hier onder wetenschap verstaan een gewone, oppervlakkige kennis, dat men, nu ja, wat uit de weg kan in Oud- en Nieuw Testament, en met de geloofsstukken en met de leer en de belijdenisgeschriften, bij voorbeeld: "Mens, dat ligt zus, en dat zo." Neen, helemaal niet. Het wordt in één zin genomen met tucht: Neemt de tucht aan en wetenschap. Want dat is verhevener dan het beste, dan het uitgegravenste en uitgelezenste goud. Wat moeten wij er dan onder verstaan? Immers dit: de kennis van de enige, waarachtige God. Dat is geen oppervlakkige wetenschap, maar díe wetenschap waar Paulus van spreekt: "Ik weet", en: "Ik ben verzékerd." Dáár heeft Christus hier het oog op; dat wij die wetenschap dus zouden stellen boven àlles.

Wat is dan de weg om tot die wetenschap te komen? Het aannemen van die tucht. Want daarbúiten, dan komen wij niet aan die wetenschap, wel in het aannemen van die tucht, waardoor een mens uiteindelijk ten diepste vernederd wordt en God ten hoogste verhoogd. Daaronder wordt de rechte en ware kennis van de enige en waarachtige God gewrocht, en van Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft.

Waar dat nu gewrocht is, en God Zijn genade aan ons heeft verheerlijkt dat wij Godes zijn, dat wij in bewustheid weten: ik ben gekocht met Zijn bloed, betaald met Zijn dood, ik ben gedekt met Zijn gerechtigheid, vrede heb ik daardoor verkregen met God; er een wetenschap ligt dat Hij mijn Vader is geworden in Christus, en dat werk door die Geest verzegeld is, ja, er een wetenschap ligt van God de Vader en mijn schepping, van God de Zoon en mijn verlossing en van God de Heilige Geest en mijn heiligmaking, wàt is dan verder de zaak? Is dat dit: "Kijk, nu is een mens er kláár voor, want, ja, hij heeft het lek nu boven water?" Neen! Dat is de bedoeling helemaal niet. Want het blijft: "Neemt Mijn tucht aan, en niet zilver, en wetenschap, meer dan het uitgelezen uitgegraven goud."

Wat bedoelt die lieve Koning verder? Och, dat leert iemand die Godes is en waar in oprechtheid woont dat wij onbetrouwbare mensen zijn. Zó onbetrouwbaar, dat hoewel wij gekocht en betaald zijn door het bloed en de dood van Christus, Hij ons de erfenis niet eens toebetrouwt. Hij zegt: die zal Ik voor je bewaren. Want zo spreekt de apostel Petrus over de erfenis: "Een onverderfelijke, onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is voor u." Adam had heel de erfenis in handen, en had zó, héél de erfenis verspeeld. Het is ons niet toebetrouwd, dat wij het in handen zouden hebben.

Wat is dan het geval? Dat een kind Gods, hier verder Christus' tucht gaat aannemen. Jezus noemt het Zelf: "Neemt Mijn juk op u. Want Mijn juk (voegt Hij er verder bij) is zacht, en Mijn last is licht." In alle geval, wij kunnen hier niet buiten de tucht. Dat gaat niet. Werkelijk, het kàn niet.

Want als wij er buiten konden, ja, als wij het te boven konden komen, wat zou er van ons mensen groeien, wat zou er van ons terecht komen? Wij groeiden wel boven iedereen uit: "Hier ben ik!" Maar als nu de tucht op ons werkt, dan is telkens dit het geval: niets dan alleen U, Heere Jezus, Gij alleen geeft vervulling, Gij alleen geeft voldoening en genoegdoening.

Nu is buiten Hem alles armoede en ellende, maar in Hem treffen wij alles aan wat tot het leven en de zaligheid van node is. Dat is bij Hem te vinden. Is het dan geen grote liefde, als Hij ons hier niet "vrijuit" laat gaan. Och, dat wij dat zó beseffen, dat wij er om gaan bedelen: "Oh God, wilt Gij mij hier de banden gaan opleggen, dat ik naar U moet vragen, opdat ik niet ruste totdat ik geborgen ben in de kloze der Steenrots.

Hebben wij genade en aanneming verkregen, dat dan Zijn grote liefde ons verder Zijn tucht doe aannemen, opdat wij nu bij Hem blijven, opdat wij uit Zijn rijkdom en volheid putten alles wat ons nodig is.

Dit dan nog in ernst: als wij onze eigen weg kunnen gaan, en Zijn tucht niet aannemen, dan heb je hier wel de zogenaamde ruimte, maar, zal een ieder dan bedenken:, dat is om straks te storten van de top van eer in eeuwige verwoesting neer? Er was eens een Engelse predikant, die in het vuur van zijn rede van de preekstoel sprong, en riep: "Zó ga je naar de hel", en toen kermend, zuchtend, de treden van de preekstoel weer opklom, en sprak: "Zó gaan wij naar de hemel: zuchtend, kermend."

Dat de Heilige Geest ons die weg des hemels lere, om dan eenmaal te mogen ingaan daar waar niets zal zijn dan eeuwige vreugde en zaligheid, opdat wij Hem uit al Zijn werken eeuwig en volkomen mogen loven en verheerlijken. Amen.

Slotzang.

Psalm 144: 7

Welzalig is het volk, dat, dus gezegend, ...

Zegen: Gaat voorts heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.